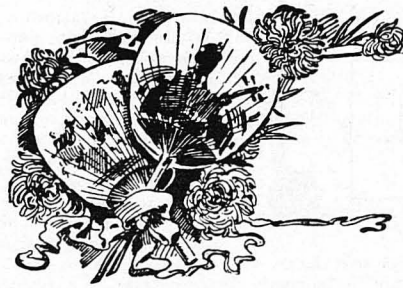

ΔΕΚΑ φορές ή 'Ανοΐξ εις ευλόγησι με τις άφες της, τόν έρωτα και τη γοημιότητα στην έπαρξία του Νάν-Λεό, από τότε που ή άγαθή και καλόκαρδη Λέ-Νό-Ζόγκα εις χάσει τόν πιστό κ'άγαπημένο σύζυγό της, κ' έμεινε στον κόσμο άποσοτάτευτη με τό χαριτωμένο της μικρό παιδάκι.

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΛΕ-ΝΟ-ΖΟΓΚΑ

(Αφιερώνεται στις στοργικές Έλληνίδες Μητέρες)

μου που είχαν άνηχήσει Ξαφινιά, έβγαίνε να ιδή τι συμβαίνει. Μόλις είδε τόν κίνδυνο που διέτρεχε τό μοναχοπαίδι της, ή Λέ-Νό-Ζόγκα όρμησε σαν τρελή κοντά του και τό άρπάξε στην αγκαλιά της.

Μ' όλο που ήταν μόνη κ' άολή μπροστά στο μανιασμένο θηρίο, ή δύστηνη γυναίκα δέν δείλασε καθόλου. Είχε άγορεύει κ' αυτή όσο κ' ή τίγρις, κ' ήταν άποφασισμένη να παλαίψη μαζί της μ' όλη τη δύναμη της απελπισίας της και της άγάλης της για τό παιδί της, για να τό γλυτώση από τά δόντια του θηρίου.

Σιγά-σιγά όμως, με την πάροδο του χρόνου, μετριόστηκε λίγο ή άπέραντη όληνη της δυστυχισμένης γυναίκας κ' όλες της τις σκέψεις κ' όλες της τις φροντίδες τις άφείρωσε πειά στό άγαπημένο της μοναχοπαίδι. Και τό μικρό μεγαλύτερο κάτω άπ' την άγάπη της μητέρας του, σαν ένα πελώριο κ' εδύσθητο λιοντάδι, που τό προσέζον και τό καλλιεργούν μέσα σε μιá καλή και σίγουρη γλάστρα.

Η Λέ-Νό-Ζόγκα ζούσε πειά μόνο για τό χαριτωμένο πλασιατάκι της. Δέν χρειαζόταν καμιά άλλη άγάπη έξτός άπ' τη δική του και καμιά άλλη απόλαση έξτός από κίνηνη που της έδιναν τ' άόδια του και τ' αήλια του. Τό παιδί αυτό ήταν τό φώς που φώτιζε την ψυχή της σε τό δρόμο της ζωής.

Έμειναν τότε μακριά άπ' την όχλησθή και τόν θόρυβο της μεγάλης πόλης, στη γλυκεριά γαλήνη του μικρού χωριού Λίντο. Και περνούσαν τόν καιρό τους με τό να φτερούγαν και να σκαλίζουν τά περιβάλλοντά τους, εδύτριοι που δέν είχαν έγνοιες, ούτε στενοχώριες και στερήσεις.

Ήταν ένα Άλοιλιάτιο κροφί. Η έξοχή φροφούσε τό πιο λουσάτο της φώφια. Εύθετοι και οδέλτοι όι χωρικοί, έβγαίνον άπ' τά σπιτάκια τους κ' έσκόπευαν στά λειβάδια και στά περιβάλλια για την καθημερινή δουλειά. 'Εδώ κ' έζει τοιγούρωαν φαιδρά και ζωηρά κορίτσια κ' άγόρια που τά ξεφωνιόταν και τά τραγουδία τους αρμυριζόντοσαν μιá χαρά με τόν πουλύνε τά ζελαδιώματα.

Μά Ξαφινιά μιá διαπεραστική κραυγή φόβου και τρώμου άντήχησε άπ' άκρη σ' άκρη, μιá κραυγή που την άκούσαν όλα τ' αυτά και την έπανέλαβαν όλα τά στόματα της φύλης. Θύβρισε κανείς ότι πλάζονταν άγρια καταγινά. 'Ολοι έτρεχαν σπυρίζοντας σταρακιζιά, ξεφωνίζοντας, χειρονομώντας.

Μά τί ήταν λοιπόν; 'Από μακριά έρχότανε μιá άόραστη ταχύτητα, σαν άστέρια που βγαίνε μέσα άπό τά σύννεφα, μιá τίγρις άγριεμένη. Στο ένα πλευρό της ήταν κερφωμένο τό βέλος που της είχε ρίξει κάποιος κινηγός. Δέν την είχε πληγώσει θανάσιμα, την έκανε όμως να πονή και αυτό της έβγαίωσε. Τά μάτια της πετούσαν φλόγες. Μέσ' άπ' τό στόμα της έβγαίναν άφροφί γεμάτοι αίμα. 'Οποιοσ την αντίκρισε στό διάβα της, έστο κ' άν βρισκόταν σε σίγουρο καταφύγιο, δέν μπορούσε να μην ανατριχίσει από τρόμο.

— 'Ω μητέρες, ό κορίτσια!... 'Ο Θεός να σάς φυλάει άπ' τό μανιασμένο θηρίο. Τρεχάτε να σωθήτε!...

'Όσο άκούγοντοσαν ή διαπεραστικές αυτές κραυγές του τρώμου, τόσο ή τίγρις άγριεσε περισσότερο.

Κανένα κιντάκι, κανέναν φράχτη δέν τη σταμάτησε στό διγγυώδες τρέξιμό της. Ούτε ή επίδεσεις τών σκυλιών, που κωποδούν άπ' όλες τις μεριές άπάνω της, την άναχαίτιζαν. Γνώριζε τό κεφάλι της δεξιά κ' άριστερά κ' άλλα άπ' αυτά τά φόβιζε και τάδιωχνε μ' ένα οδύλιωσμα, άλλα τά δάγκωνε στό λαμό κ' άλλα τά ξεσχίζε με τά τρομερά της νύχια. Κ' έλειπα συνέχιζε άκατάτη τό δρόμο της.

Έφτασε έτσι στην άρχή του χωριού και τράβηξε όλόσο προς τό πρώτο σπίτι που βρέθηκε μπροστά της. Ήταν τό σπίτι της Λέ-Νό-Ζόγκα.

Έξω, στο κατώφλι του σπιτιού, βρισκόταν τό παιδάκι της νεαρής χήρας κ' έπαιξε εύθυμο και έννοιαστο με τό περιστέρι του. Η τίγρις τό είδε από μακριά και όρμησε κατεπάνω του, με δλάνουχτες τις θεοφάτες και τρομερές μασέλες της.

Έφτασε κοντά του άκριβώς τη στιγμή που ή δυστυχισμένη μητέρα, άνήσυχη άπ' τις κραυγές του τρώ-

μου, ή δύστηνη γυναίκα δέν δείλασε καθόλου. Είχε άγορεύει κ' αυτή όσο κ' ή τίγρις, κ' ήταν άποφασισμένη να παλαίψη μαζί της μ' όλη τη δύναμη της απελπισίας της και της άγάλης της για τό παιδί της, για να τό γλυτώση από τά δόντια του θηρίου.

Οι χωρικοί που την έβλεπαν πάνω άπ' τά δέντρα πύζαν σταρακιζιά και μέσ' από τ' άποφασισμένα σπία τους, έννοιωσαν την καρδιά τους να σφίγγεται. Κανείς όπόσο δέν τόληψε να τρέξει τή βοήθηση. 'Ολοι άποσβεσμένοι από τόν τρόμο, περίμεναν μ' άγωνία να ιδούνε τί θ' άπογίνη.

Καθώς όρμησε ή τίγρις, ή Λέ-Νό-Ζόγκα, κρατώντας πάντα τό παιδί της στην αγκαλιά της, σήκωσε τό φουστάνι της, τό άνοιξε όσο μπορούσε περισσότερο και τό τέντωσε προς τά έμάτια. 'Ετσι, όταν τό θηρίο ρίχτηκε άπάνω της, ή θαρραλέα γυναίκα κατέβασε με μιá γοηγορή κίνηση τη φουστα της και σκέπασε μ' αυτή τό κεφάλι του. Σκαλασμένη έτσι ή τίγρις, οδύλιωξε άγρια και δάγκωσε τη Λέ-Νό-Ζόγκα στό μέσα μέρος του μηρού.

Η άπελπισμένη μητέρα έκλεισε τότε άπότομα τά πόδια της κ' έπιασε τό κεφάλι του θηρίου ανάμεσα στό σκέλι της, σαν μέσα σε τανάλια.

Η τίγρις πούγγιξε άγρια, προσάβησε να ξεφύγη, μα δέν μπόρεσε. Η Λέ-Νό-Ζόγκα την κρατούσε δυνατά ανάμεσα στό πόδια της, με τά δόντια σφιγμένα, με τά μάτια πεταγμένα έξω.

Η τίγρις τότε έξευδάνη. 'Αρχισε τότε ξεσχίζη τά πόδια της στοργικής μητέρας με τά νύχια της. Τό αίμα έτρεχε ποτάμι!... Κ' όμως ή Λέ-Νό-Ζόγκα δέν έχάλωψε ούτε στιγμή με τό σφιγμένο της. Έσφιγγε, έσφιγγε όσο δυνατά μπορούσε, κρατώντας πάντα στην αγκαλιά της τό παιδάκι της, τό λατρετό της μικρό.

'Όστόσο, άρχισε σε λίγο να ξεαντλιέται, να κωραζέται. Τά πόδια της είχαν κωματιστεί άπ' την τίγρη. Τό αίμα της είχε μουσέρνει τά φουστάνια της και τη γή. Τό φριχτό τέλος πλησιάζε...

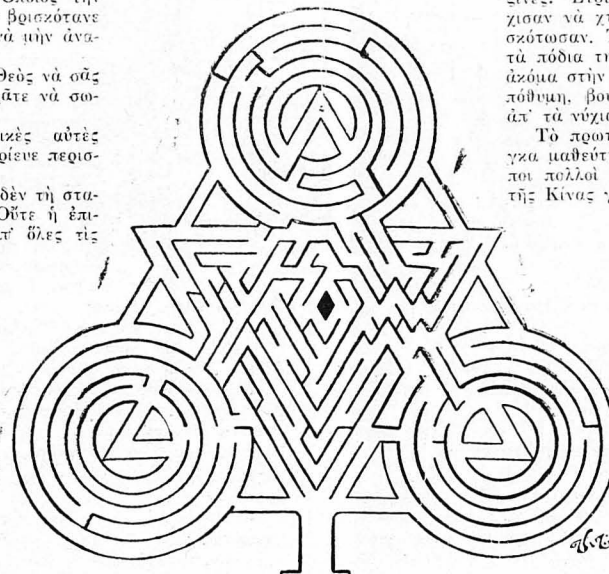
Τότε ή Λέ-Νό-Ζόγκα άρχισε να φωνάζη ήπιόντας βοήθεια... Η κραυγές της ήταν σταρακιζιές, ράνιζαν την καρδιά. Οι χωρικοί συγκινήθηκαν. Κ' άμέσως ή πόρτες τών σπιτιών άνοιξαν και πετάτολημοφί, όπλισμένοι με μαχαίρια, τσεκούρια, άξινες. Έτρεξαν κοντά στη Λέ-Νό-Ζόγκα κ' άόχνησαν να χιπωύν τό θηριο με δύναιμα, ώσπου τό σκότωσαν. Τότε μόνον ή Λέ-Νό-Ζόγκα άνοιξε τά πόδια της, φίλησε τό παιδί της που τόφαιγγε άόμοια στην αγκαλιά της και σωφίστηκε κάτω λιπόθυμη, βοητημένη στο αίμα, κατασπαραγμένη άπ' τά νύχια της τίγριδος...

Τό πρωτοφανές κατόρθωμα της Λέ-Νό-Ζόγκα μαθεύτηκε άμέσως σ' όλη τη χώρα. 'Ανθρωποι πολλοί ξενοδοχούν άπ' τό πιο μακρινά μέρος της Κίνας για να πάνε στό μικρό χωριό Λίντο, να δούν και να θαυμάσουν την ήρωική γυναίκα, τις στοργικές μητέρες και να της προσφέρουν δώρα.

Τό προσόνιωμα αυτό βίασταζε ως τό θάνατο της Λέ-Νό-Ζόγκα. Μά και σήμερα άόμοια πληγαίνον στην έπαρξία της, τό Νάν-Λεό, και έπισκέπτονται τό φτωχικό της σπίτι και στολίζουν μ' άνθή τόν τάφο της έπέσοχης αυτής γυναίκας, της ΜΗΤΕΡΑΣ.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

- Του άκριβού τό βιός σε χαροκόπου χέρια.
- Πιάσ' τό λαγό, πάγ' τό μάλι του.
- 'Ο μουγκούλης κ' ό ταμαχιάρης πάντα τά φτιάνουν.
- Γέιτονας νάμου του πατά κ' άς τρώω μαύρα λίκυα.
- 'Όσο σε τιμάν τά ρούχα σου, δέν σε τιμá ή σειρά σου.
- 'Ο κίδουρας στην τρύπα του είναι θεριό μεγάλο.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ. — 'Ο κομμουνιστής Μπεζεντάκος, ό όποιος απέδρασε από ημερών από τις φυλακές Συγγρού και τόν ό-ποιο μάταια καταζητεί ή άστυνομία, έχει καταφύγει στον... μολοσειδικό αυτόν λαβυρίνθο. Μπορείτε να μητρε μέσα και να τόν πιάσετε; Πρέπει να φτάσετε στό κέντρον του λαβυρίνθου και να ξαναβγίτε έξω, περνώντας κ' άπ' τους τρεις γωνιαίους κύκλους του.